

Plan Zagospodarowania Przestrzennego Polskich Obszarów Morskich w skali 1:200 000

w części dotyczącej polskiej wyłącznej strefy ekonomicznej,
morza terytorialnego oraz części morskich wód wewnętrznych

projekt – wersja v.0

**Fundusze
Europejskie**
Wiedza Edukacja Rozwój

Unia Europejska
Europejski Fundusz Społeczny

czerwiec 2017

redakcja:

Jacek Zaucha

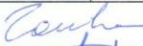
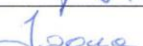
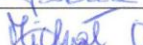
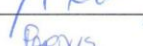
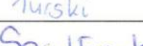
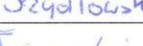
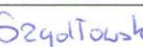
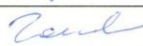
WYKONAWCA:

Instytut Morski w Gdańsku

Morski Instytut Rybacki – Państwowy Instytut Badawczy

ZAMAWIAJĄCY:

Urząd Morski w Gdyni

Nazwa pliku	PZPPOM_v0_2017.docx	wersja – v.0	Czerwiec 2017
Zespół autorski	Jacek Zaucha	podpis	
	Feliks Pankau	podpis	
	Iwona Psuty	podpis	
	Michał Olenycz	podpis	
	Marek Reszko	podpis	
	Maciej Kałas	podpis	
	Joanna Pardus	podpis	
	Magdalena Matczak	podpis	
	Jakub Turski	podpis	
	Łukasz Szydłowski	podpis	
	Jan Fańciszewski	podpis	
Opracowanie kartograficzne	Joanna Pardus	podpis	
	Łukasz Szydłowski	podpis	
Zatwierdził	Jacek Zaucha	podpis	

Spis treści

1.	Podstawy prawne projektu planu	5
2.	Określenie charakteru, celu i zakresu (projektu) planu	6
2.1.	Charakter planu	6
2.2.	Cele planu	7
2.3.	Zerowa wersja projektu planu.....	7
3.	Określenie granic obszaru morskiego objętego projektem planu	9
4.	Określenie integralnych części projektu planu.....	9
5.	Ustalenia projektu planu	10
5.1.	Ustalenia generalne.....	10
5.2.	Akweny	11
5.3.	Zakazy i nakazy	14
5.4.	Konflikty i synergia	16
6.	Słownik terminów specjalistycznych	17

1. Podstawy prawne projektu planu

Projekt Planu Zagospodarowania Przestrzennego Polskich Obszarów Morskich w skali 1 : 200 000 w części dotyczącej polskiej wyłącznej strefy ekonomicznej, morza terytorialnego oraz części morskich wód wewnętrznych został sporządzony zgodnie 37¹ – 37k ustawy z dnia 21 marca 1991 r. *o obszarach morskich Rzeczypospolitej Polskiej i administracji morskiej* (Dz. U. z 2016 r., poz. 2145 ze zm.). Ustawa ta wdraża do polskiego prawodawstwa Dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/89/UE z dnia 23 lipca 2014 r. *ustanawiającą ramy planowania przestrzennego obszarów morskich* (Dz.Urz. UE L 257 z 28.08.2014 r., str. 135).

Uwzględniono w nim konstytucyjny wymóg (art. 5 Konstytucji RP¹), że Rzeczpospolita Polska zapewnia ochronę środowiska, kierując się zasadą zrównoważonego rozwoju. Zasada ta jest zdefiniowana prawnie w ustawie z dnia 27 kwietnia 2001 r. *Prawo ochrony środowiska*² i stanowi, zgodnie z art. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. *o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym*³, podstawę wiążącą dla planowania przestrzennego.

Projekt planu został sporządzony zgodnie z rozporządzeniem Ministra Gospodarki Morskiej i Żeglugi Śródlądowej oraz Ministra Infrastruktury i Budownictwa z 17 maja 2017 roku *w sprawie wymaganego zakresu planów zagospodarowania przestrzennego morskich wód wewnętrznych, morza terytorialnego i wyłącznej strefy ekonomicznej* (Dz. U. z 2017 r. poz. 1025). Przy sporządzaniu projektu planu zostało także uwzględnione rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 13 stycznia 2017 r. *w sprawie szczegółowego przebiegu linii podstawowej, zewnętrznej granicy morza terytorialnego oraz zewnętrznej granicy strefy przyległej Rzeczypospolitej Polskiej* (Dz.U. poz. 183).

Projekt planu uwzględnia także inne akty wykonawcze, Dyrektywy UE, podpisane przez Polskę konwencje międzynarodowe oraz obowiązujące w Polsce polityki i strategie (w tym strategie regionalne) szczegółowo przedstawione i przeanalizowane w dokumencie „Analiza Uwarunkowań Zagospodarowania Przestrzennego Polskich Obszarów Morskich”. Dotyczy to także zaleceń organizacji międzynarodowych takich jak HELCOM i VASAB. W szczególności projekt planu odnosi się do Koncepcji Przestrzennego Zagospodarowania Kraju (KPZK 2030), Polityki Morskiej Rzeczypospolitej Polskiej do roku 2020 z perspektywą do 2030 roku i innych kluczowych krajowych dokumentów strategicznych,(w tym: Długookresowej Strategii Rozwoju Kraju – Polska 2030 Trzecia Fala, Planu na Rzecz Odpowiedzialnego Rozwoju uchwalonego 16 lutego 2016 r. przez Radę Ministrów i wynikającej z niego Strategii na rzecz Odpowiedzialnego Rozwoju do roku 2020 (z perspektywą do 2030 roku) (Mon. Pol. z 2017 r. poz. 260), jak również dziewięciu strategii zintegrowanych, (projektu)

¹ Dz. U. z 1997 r., Nr 78, poz. 483 ze zm.

² Dz. U. z 2017 r., poz. 519 ze zm.

³ Dz. U. z 2016 r., poz. 778 ze zm.

Narodowego Programu Rozwoju Gospodarki Niskoemisyjnej, Strategii Rozwoju Kraju 2020 (załącznik do uchwały nr 157 Rady Ministrów z dnia 25 września 2012 r.) oraz Krajowego Programu Reform *na rzecz realizacji strategii "Europa 2020"* (aktualizacja 2016/2017 przyjęta przez Radę Ministrów 26 kwietnia 2016 r.)).

Projekt Planu Zagospodarowania Przestrzennego Polskich Obszarów Morskich w skali 1 : 200 000 w części dotyczącej polskiej wyłącznej strefy ekonomicznej, morza terytorialnego oraz części morskich wód wewnętrznych uzupełnia przekazaną w styczniu 2017r. Administracji Morskiej Analizę Uwarunkowań Zagospodarowania Przestrzennego Polskich Obszarów Morskich o karty synergii i konfliktów.

2. Określenie charakteru, celu i zakresu (projektu) planu

2.1. Charakter planu

Plan Zagospodarowania Przestrzennego Polskich Obszarów Morskich w skali 1 : 200 000 w części dotyczącej polskiej wyłącznej strefy ekonomicznej, morza terytorialnego oraz części morskich wód wewnętrznych stanowi jedną z podstaw wydawania decyzji odnoszących się do użytkowania i zagospodarowania obszarów morskich. Decyzje te nie mogą być sprzeczne z zapisami tego planu.

Z jednej strony plan ten jest narzędziem równoważenia interesów wykorzystania przestrzeni morskiej i w tym sensie ma on charakter planu struktury, gdyż diagnozuje przestrzenne uwarunkowania rozwoju, określa elementy składowe układu przestrzennego i ich wzajemne relacje oraz wskazuje pożądaną ich kształt. Plan ten przyznaje priorytety wybranym sposobom wykorzystania i zapewnia spójność całości proponowanych rozwiązań. Służy temu przyznawanie akwenom wydzielonym w planie funkcji podstawowej określającej wiodące przeznaczenie akwenu, którego nie mogą zakłócać inne sposoby jego wykorzystywania. Plan wskazuje także akweny, dla których konieczne jest sporządzenie planów szczegółowych.

Z drugiej strony plan ten wprowadza istotne nakazy, zakazy i ograniczenia odnoszące się do korzystania z obszarów morskich, rozstrzyga o rozmieszczeniu inwestycji celu publicznego, kierunkach rozwoju transportu i infrastruktury technicznej w tych obszarach oraz określa obszary i warunki: (a) ochrony środowiska i dziedzictwa kulturowego, (b) uprawiania rybołówstwa i akwakultury, (c) pozyskiwania energii odnawialnej, (d) poszukiwania, rozpoznawania kopalin oraz wydobywania kopalin ze złóż.

Po przyjęciu planu, rozstrzygnięcia, które będą podejmowane w ramach przepisów i procedur odrębnych takie jak np. decyzje IMO w sprawie stref separacji ruchu lub zarządzanie obszarami Natura 2000 powinny być komplementarne wobec rozstrzygnięć planu.

2.2. Cele planu

Projekt Planu Zagospodarowania Przestrzennego Polskich Obszarów Morskich w skali 1 : 200 000 w części dotyczącej polskiej wyłącznej strefy ekonomicznej, morza terytorialnego oraz części morskich wód wewnętrznych został przygotowany z uwzględnieniem następujących celów wynikających ze wspomnianych już powyżej aktów prawnych i dokumentów strategicznych:

- a. wsparcie zrównoważonego rozwoju w sektorze morskim z uwzględnieniem aspektów gospodarczych, społecznych i środowiskowych, w tym poprawy stanu środowiska i odporności na zmiany klimatu;
- b. zapewnienie obronności i bezpieczeństwa państwa;
- c. zapewnienie koordynacji działań podmiotów i sposobów wykorzystania morza, spójne zarządzanie obszarami morskimi i nadmorskimi, w tym zasobami Morza Bałtyckiego;
- d. zwiększenie udziału sektora gospodarki morskiej w PKB oraz wzrost zatrudnienia w gospodarce morskiej;
- e. wzmocnienie pozycji polskich portów morskich, zwiększenie konkurencyjności transportu morskiego oraz zapewnienie bezpieczeństwa morskiego;
- f. oszczędne korzystanie z przestrzeni, pozostawiające możliwie wiele miejsca na przyszłość, w tym również nieznane obecnie, sposoby korzystania z morza.

Plan zgodnie z założeniami KPZK 2030 powinien zapewnić efektywne wykorzystanie obszarów morskich i ich potencjałów rozwojowych dla osiągania ogólnych celów rozwojowych – konkurencyjności, zwiększenia zatrudnienia, sprawności funkcjonowania państwa oraz spójności w wymiarze społecznym, gospodarczym i terytorialnym w długim okresie.

2.3. Zerowa wersja projektu planu

Przedłożona wersja stanowi wstępny projekt planu, tj. wersję zerową (wersja v.0), która obejmuje:

- wstępny podział na akweny o określonych funkcjach podstawowych i dopuszczalnych,
- analizę synergii i konfliktów między określonymi rodzajami działalności na poszczególnych akwenach,
- zakazy i nakazy obowiązujące na poszczególnych akwenach, wynikające z przepisów odrębnych.

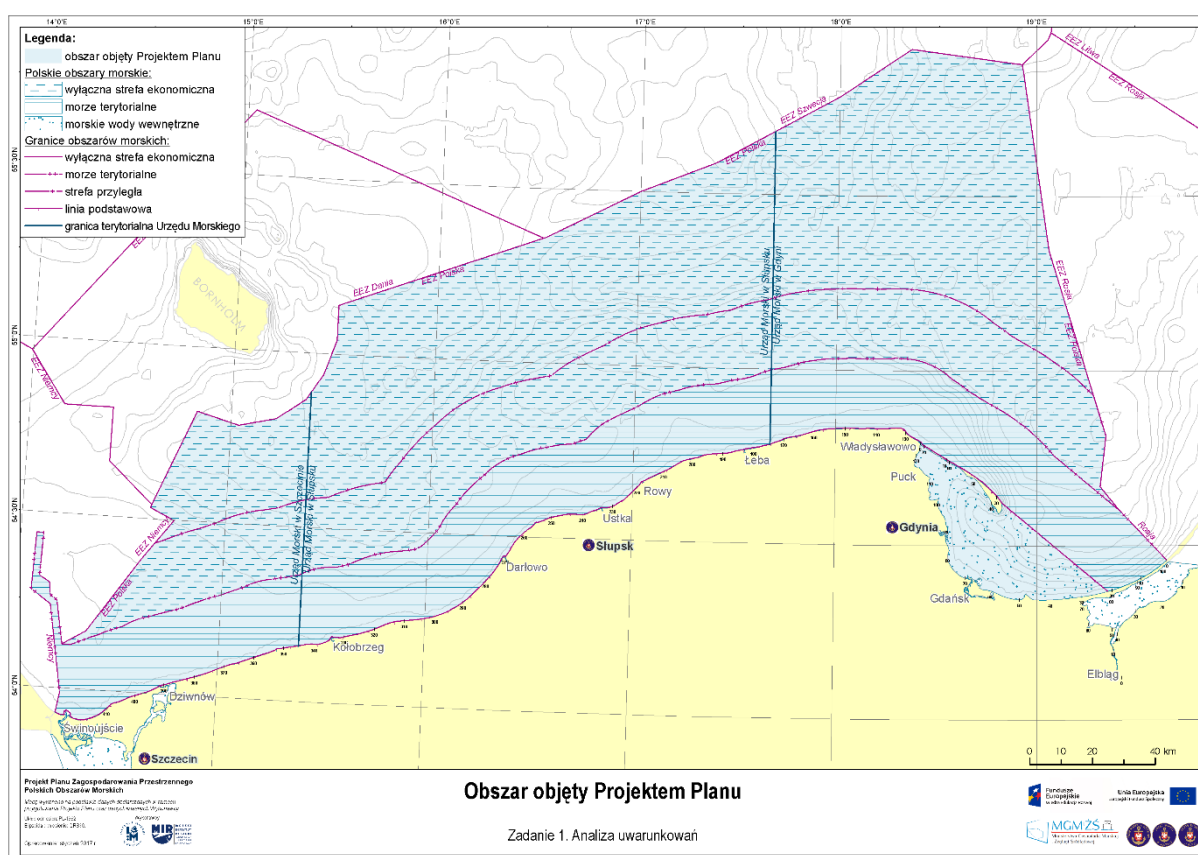
Przy wydzielaniu akwenów i nadawaniu im funkcji kierowano się następującymi kryteriami:

- na danym wydzielonym akwencie może istnieć tylko jedna funkcja podstawowa, lecz wiele funkcji dopuszczalnych,
- preferowane są funkcje, które nie mogą mieć miejsca poza obszarami morskimi i są specyficzne dla tych obszarów (poligony Marynarki Wojennej, szlaki żeglugowe, infrastruktura zapewniająca dostęp do portów od strony morza, ochrona brzegu),
- alokowane na rzecz poszczególnych sposobów zagospodarowania czy ochrony, są przede wszystkim akweny o unikatowych właściwościach w skali kraju (np. zachowanie przybrzeżnych zasobów piasku na rzecz ochrony brzegów, zapewnienie ochrony obszarom morskim parków narodowych, zachowanie pod energetykę wiatrową obszarów optymalnych parametrach),
- projekt planu skupia się na wydzielaniu głównie tych akwenów, które nie są przedmiotem zarządzania w ramach innych procesów publicznych i planowanie przestrzenne obszarów morskich jest dla nich głównym mechanizmem podejmowania decyzji (np. obszary pod energetykę odnawialną, obszary żeglugowe) – chodzi o umożliwienie funkcjonowania tych sposobów zagospodarowania czy ochrony obszarów morskich, które nie są przedmiotem regulacji w ramach odrębnych, tj. im właściwych procedur wyboru publicznego (procedur administracyjnych),
- projekt planu ma zapewnić oszczędne gospodarowanie obszarami morskimi, aby jak najmniej ograniczyć przyszłym pokoleniom możliwość realizacji ich preferencji wobec zagospodarowania czy ochrony obszarów morskich (doprowadziło to do sformułowania nowej funkcji podstawowej: rezerwa na rzecz przyszłego rozwoju).

Kierowano się zasadą, że stan i rozwój obszarów morskich są wynikiem nakładania się na siebie przestrzennych rozstrzygnięć planistycznych i innych decyzji zarządczych wobec obszarów morskich (takich jak plany ochrony obszarów Natura 2000, decyzje IMO w sprawie stref separacji ruchu, ustalenia maksymalnych kwot połowowych etc.) i plany przestrzenne obszarów morskich nie powinny zastępować tych innych procesów decyzyjnych. Procesy te powinny być wobec siebie komplementarne.

3. Określenie granic obszaru morskiego objętego projektem planu

Projekt planu obejmuje polskie obszary morskie w rozumieniu ustawy z dnia 21 marca 1991 r. *o obszarach morskich Rzeczypospolitej Polskiej i administracji morskiej*⁴ (zwanej dalej „Ustawą”), w części odnoszącej się do polskiej wyłącznej strefy ekonomicznej wraz ze strefą przyległą i morza terytorialnego Rzeczypospolitej Polskiej oraz morskich wód wewnętrznych przylegających do morza terytorialnego położonych pomiędzy linią podstawową morza terytorialnego i linią brzegu morskiego wraz z morskimi wodami wewnętrznymi Zatoki Gdańskiej. Projekt planu nie obejmuje wód: Zalewów Szczecińskiego, Wiślanego i Zalewu Kamieńskiego oraz wód morskich znajdujących się w granicach portów (jak określa art. 4. pkt 4. Ustawy). Obszar objęty projektem planu ma ok. 32 600 km².

4. Określenie integralnych części projektu planu

Projekt planu zawiera część graficzną i tekstową. Projekt wskazuje priorytety dla wyróżnionych akwenów (funkcja podstawowa) oraz dopuszczenia na ich obszarze. Projekt tekstu planu (wersja v.0) nie zawiera ustaleń dotyczących zasad zagospodarowania i korzystania z przestrzeni morskiej przez użytkowników oraz zakazów, nakazów i ograniczeń na obszarze wyróżnionych w planie akwenów

⁴ tekst jedn. Dz. U. z 2013 r. poz. 934, 1014, z 2015 r. poz. 1642, z 2016 r. poz. 266, 542, 1250

(obszarów). Projekt rysunku planu został wykonany w skali 1 : 200 000, w układzie współrzędnych „PL-1992” zgodnym z obowiązującym państwowym systemem odniesień przestrzennych.

Do projektu tekstu planu dołączone są także:

- a) Słownik używanych terminów specjalistycznych,
- b) Analiza synergii i konfliktów oraz sposoby uwzględnienia wniosków zgłoszonych do Planu przy wydzielaniu akwenów i nadawaniu im funkcji podstawowej i dopuszczalnych,
- c) Zakazy obowiązujące na poszczególnych akwenach wynikające z przepisów odrębnych, w szczególności dotyczących:
 - form ochrony przyrody i ich otulin oraz ustaleń planów ochrony, o których mowa w ustawie z dnia 16 kwietnia 2004 r. *o ochronie przyrody* (Dz. U. z 2016 r., poz. 2134 z późn. zm.),
 - koncesji na poszukiwanie i rozpoznanie kopalin lub wydobywanie kopalin, wydanych na podstawie ustawy z dnia 9 czerwca 2011 r. - *Prawo geologiczne i górnicze* (Dz. U. z 2016 r., poz. 1131 z późn. zm.),
 - obiektów i akwenów chronionych na podstawie ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. *o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami* (Dz. U. z 2014 r., poz. 1446 z późn. zm.),
 - obiektów i stref chronionych na podstawie przepisów ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. - *Prawo ochrony środowiska* (Dz. U. z 2017 r. poz. 519 z późn. zm.),
 - stref zamkniętych dla żeglugi i rybołówstwa oraz ogłaszanych okresowo stref niebezpiecznych dla żeglugi i rybołówstwa, ustanawianych na podstawie art. 3 ustawy z dnia 21 marca 1991 r. *o obszarach morskich Rzeczypospolitej Polskiej i administracji morskiej* (t.j. Dz. U. z 2016 r. poz. 2145),
 - ochrony żywych zasobów morza na podstawie przepisów ustawy z dnia 19 grudnia 2014 r. *o rybołówstwie morskim* (Dz. U. z 2015 r., poz. 222 z późn. zm.).

5. Ustalenia projektu planu

5.1. Ustalenia generalne

Na całym obszarze objętym projektem planu obowiązują przepisy Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza (UNCLOS). Obowiązują także pozostałe konwencje ratyfikowane przez Polskę, Dyrektywy UE oraz krajowe ustawy i akty wykonawcze wydane na ich podstawie.

5.2. Akweny

Ustala się podział obszaru objętego planem na 81 akwenów oznaczonych symbolami cyfrowo-literowymi – określającymi przeznaczenie akwenu – zgodnie z poniższą klasyfikacją:

W – Akweny przeznaczone na lokalizację sztucznych wysp, konstrukcji i urządzeń;

T – Akweny przeznaczone na transport;

I – Akweny przeznaczone na lokalizację obiektów infrastruktury technicznej z wyróżnieniem:

Ip – Infrastruktura portowa – akweny przeznaczone na zapewnienie dostępu do portów;

O – Akweny przeznaczone na ochronę środowiska i przyrody w podziale na:

Op – Akweny przeznaczone na ochronę przyrody;

Os – Akweny przeznaczone na ochronę środowiska i przyrody ze szczególnym uwzględnieniem środowiska kulturowego;

D – Akweny przeznaczone na dziedzictwo kulturowe;

R – Akweny przeznaczone na rybołówstwo;

A – Akweny przeznaczone na akwakulturę;

E – Akweny przeznaczone na lokalizację obiektów do pozyskiwania i gromadzenia energii odnawialnej;

K – Akweny przeznaczone na poszukiwanie, rozpoznawanie i wydobywanie kopalin z wyróżnieniem:

Kp – Akweny przeznaczone na poszukiwanie i rozpoznawanie kopalin;

S – Akweny przeznaczone na turystykę, sport i rekreację;

B – Akweny przeznaczone na obronność i bezpieczeństwo państwa;

N – Akweny przeznaczone na badania naukowe;

P – Akweny przeznaczone na zachowanie rezerwy przestrzeni na przyszłość;

C – Akweny przeznaczone na ochronę brzegu, w tym ochronę nagromadzeń piasku temu celowi służących (zabezpieczenie naturalnych procesów dynamicznych);

M – Wielofunkcyjny rozwój gospodarczy – akwen przeznaczony na rozwój funkcji gospodarczych (turystyka, transport) i ochronę brzegu.

Zasięg przestrzenny akwenów w wersji v.0, zgodnie z ustaleniami z Zamawiającym (spotkanie 23.03.2017 w UM Gdynia), przedstawiono w postaci graficznej oraz przygotowano dla każdego z nich

punkt charakterystyczny będący centroidem wewnętrznym poligonu reprezentującego akwen. Punkty centralne zostały zapisane w osobnym pliku Shapefile dołączonym do zbioru danych GIS wraz z danymi wydzieleń akwenów. W kolejnych wersjach planu oprócz wskazanych punktów charakterystycznych, do kart akwenów dołączone zostaną w formie aneksów listy w wypisem punktów załamania granic dla poszczególnych wydzieleń.

Wydzielono 81 akwenów w podziale ze względu na funkcję podstawową. Ustalenia przeznaczenia dotyczą funkcji podstawowych i (przynajmniej w odniesieniu do niektórych akwenów) dopuszcza się również inne funkcje. Numeracja akwenów nie ma charakteru ciągłego, gdyż jej kształt będzie zależał od ostatecznego wydzielenia akwenów (w projekcie planu wersja v.0 wydzielenie ma charakter wstępny). Sumaryczne zestawienie akwenów i ich funkcji podstawowych prezentuje tabela 1.

Tabela 1. Zestawienie akwenów i ich funkcji wiodących

Funkcja wiodąca akwenu	Akweny	Łączna powierzchnia
Ochrona przyrody	Op-1, Op-2, Op-3 (3 akweny)	922,14 km ²
Ochrona środowiska i przyrody ze szczególnym uwzględnieniem środowiska kulturowego	Os-1 (1 akwen)	209,65 km ²
Transport	T-1, T-2, T-3, T-4, T-5, T-6, T-7, T-8, T-9, T-10, T-11, T-12, T-13, T-14, T-15, T-16, T-17, T-18 (18 akwenów)	7 014,98 km ²
Infrastruktura techniczna	I-1 (1 akwen)	195,66 km ²
Infrastruktura portowa	Ip-1, Ip-2, Ip-3, Ip-4, Ip-5, Ip-6, Ip-7, Ip-15 (8 akwenów)	353,82 km ²
Poszukiwanie, rozpoznawanie kopalin oraz wydobywanie kopalin,	K-1, K-2, K-3, K-4, K-5, K-6 (6 akwenów)	419,09 km ²
Obronność i bezpieczeństwo państwa	B-1, B-2, B-3, B-4, B-5 (5 akwenów)	1 299,85 km ²
Pozyskiwanie energii odnawialnej	E-1, E-2, E-3 (3 akweny)	2 568,96 km ²
Ochrona brzegu morskiego	C-1, C-2, C-3, C-4, C-5, C-6, C-7, C-8, C-9 (9 akwenów)	590,16 km ²
Rezerwa przestrzeni na przyszłość	P-1, P-2, P-3, P-4, P-5, P-6, P-7, P-8, P-9, P-10, P-11, P-12, P-13, P-14, P-15, P-16, P-17, P-18, P-19, P-20, P-21, P-22, P-23, P-24, P-25, P-26 (26 akwenów)	18 027,37 km ²
Wielofunkcyjny rozwój gospodarczy	M-1 (1 akwen)	999,38 km ²

Źródło: Plan Zagospodarowania Przestrzennego Polskich Obszarów Morskich w skali 1 : 200 000 w części dotyczącej polskiej wyłącznej strefy ekonomicznej, morza terytorialnego oraz części morskich wód wewnętrznych.

Nie wydzielono akwenów przeznaczonych na akwakulturę, rybołówstwo, turystykę, sport i rekreację oraz podwodne dziedzictwo kulturowe i infrastrukturę techniczną (kable, rurociągi). Wynika to z faktu, że trzy pierwsze funkcje zamierza się dopuścić wszędzie tam gdzie jest to możliwe,

czyli akwakulturę na obszarach o funkcji podstawowej związanej z energetyką wiatrową (synergia) a rybołówstwo i turystykę morską na całym obszarze planu z koniecznymi wyjątkami (np. odnośnie obszarów zamkniętych). Ochronę dziedzictwa kulturowego i infrastrukturę techniczną (kable, rurociągi) zamierza się natomiast zapewnić w planie poprzez wydzielenie podakwenów i/oraz przez przepisy i rozstrzygnięcia obowiązujące na całym obszarze objętym planem. W projekcie planu w wersji v.0 nie wyodrębniono funkcji odnoszącej się do sztucznych wysp, konstrukcji i urządzeń, gdyż pojawią się one prawdopodobnie dopiero w planach szczegółowych lub jako podakweny w przedmiotowym projekcie planu w wersji v.1.

Funkcje podstawowe oznaczają wiodące przeznaczenia obszaru wydzielonego w planie, którego pozostałe sposoby użytkowania nie mogą zakłócać. Przy nadawaniu funkcji podstawowych kierowano się rozporządzeniem Ministra Gospodarki Morskiej i Żeglugi Śródlądowej oraz Ministra Infrastruktury i Budownictwa z 17 maja 2017 roku w sprawie *wymaganego zakresu planów zagospodarowania przestrzennego morskich wód wewnętrznych, morza terytorialnego i wyłącznej strefy ekonomicznej* (Dz. U. poz. 1025). Zgodnie z wytycznymi tam zawartymi oprócz funkcji wymienionych w dokumencie zaproponowano nowe funkcje podstawowe dotyczące: ochrony środowiska uwzględniającej środowisko kulturowe, ochrony brzegu, rezerwy pod przyszły rozwój, dostępu do portów oraz wielofunkcyjnego rozwoju gospodarczego. Rozwój ten oznacza syndrom wzajemnie powiązanych procesów gospodarczych, które nie powinny być traktowane oddzielnie oraz umożliwić ochronę brzegu. Tworzą one bowiem razem funkcje metropolitalne Obszaru Metropolitalnego Gdańsk-Gdynia-Sopot. Ich hierarchizacja jest możliwa jedynie w planie szczegółowym, który powinien być sporządzony dla obszaru objętego funkcją podstawową wielofunkcyjnego rozwoju gospodarczego.

Funkcje dopuszczalne oznaczają inne możliwe sposoby użytkowania, które nie stanowią ograniczenia dla funkcji podstawowej i nie rodzą w tym zakresie konfliktów. W szczególnych przypadkach oznacza to jednak pewne ograniczenia w zakresie funkcji dopuszczalnych (np. dopuszczenie tylko wybranych form rybołówstwa w akwenach przeznaczonych na produkcję i gromadzenie energii odnawialnej). Funkcje dopuszczalne mogą być w konflikcie między sobą, więc wymagają one w pewnych sytuacjach regulacji zawartych w planie tak, aby ich dopuszczenie nie wpływało negatywnie na zrównoważony rozwój danego akwenu. Rozstrzygnięcia tego typu zostaną zaproponowane w planie wersji v.1. W wersji v.0 projektu planu zaproponowano jednak hierarchizację funkcji dopuszczalnych tak, aby wskazać, które z nich będą preferowane przy opracowywaniu wspomnianych powyżej rozstrzygnięć. Kierowano się przy tym podobnymi zasadami jak przy wyborze funkcji podstawowych oraz zapisami dokumentów strategicznych Rzeczypospolitej Polskiej.

Listę funkcji podstawowych i dopuszczalnych oraz opis sposobów obecnego i planowanego wykorzystania poszczególnych akwenów zapisano w kartach synergii i konfliktów akwenów dołączonych do projektu planu wersji v.0. Dla każdego akwenu przygotowano pomocnicze mapy pokazujące obecne i planowane sposoby użytkowania obszaru.

Równocześnie proponuje się, aby dla obszarów E-2 oraz M-1 z Os-1 (Zatoka Gdańska) sporządzone zostały plany szczegółowe. Podobnym planem powinno się objąć strefę przybrzeżną obejmującą akweny o funkcji podstawowej C oraz Ip. Zasięg strefy przybrzeżnej zostanie określony w drodze dialogu z administracją morską na dalszych etapach planowania.

5.3. Zakazy i nakazy

W projekcie planu w wersji v.0 zawarto katalog zakazów i nakazów wynikających z przepisów polskiego prawa. Zakazy i nakazy przestrzennie zróżnicowane ujęto w opisie każdego z akwenów. Na obszarze całego projektu planu obowiązują natomiast wymogi (w tym zakazy i nakazy) wynikające z podanych poniżej ustaw:

- ustawa z dnia 21 marca 1991 r. *o obszarach morskich Rzeczypospolitej Polskiej i administracji morskiej*; Ustawa ta wdraża do prawa polskiego postanowienia Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza (UNCLOS). Wynika z niej szereg uwarunkowań przestrzennych takich jak wymóg zapewnienia swobody i bezpieczeństwa żeglugi, ochrony podwodnego dziedzictwa kulturowego, ochrony przyrody, ochrony brzegu i utrzymania brzegu w stanie zgodnym z wymogami bezpieczeństwa (konieczność ustanowienia wzdłuż brzegu obszarów o funkcji podstawowej ochrona brzegu – „C”) i ochrony środowiska czy zakaz wznoszenia i wykorzystywania elektrowni wiatrowych na morskich wodach wewnętrznych i morzu terytorialnym. Realizacji tych wymogów służy szereg rozstrzygnięć i decyzji administracyjnych istotnych z punktu widzenia użytkowania przestrzeni morskiej np. możliwość ustanowienia strefy bezpieczeństwa wokół sztucznych wysp, konstrukcji i urządzeń czy też możliwość ustanowienia strefy zamkniętej dla żeglugi i rybołówstwa w wodach wewnętrznych oraz na morzu terytorialnym. Na mocy tej ustawy przygotowany został także „Program ochrony brzegów morskich” (mający także rangę ustawy - Dz. U. z 2016 r., poz. 678) wskazujący rejony – odcinki brzegu, dla których zaplanowano szczegółowe nakłady na realizację zadań programu w latach 2004-2023. Przygotowywane jest także rozporządzenie Ministra Gospodarki Morskiej i Żeglugi Śródlądowej *o minimalnych poziomach bezpieczeństwa brzegu morskiego oraz przebiegu granicznej linii ochrony brzegu morskiego*.
- ustawa z dnia 9 czerwca 2011 r. – Prawo geologiczne i górnicze (Dz. U. z 2016 r., poz. 1131 ze zm.); obszary dla których ustanowiono użytkowanie górnicze (koncesja) wymagają

respektowania postanowień koncesji co w praktyce oznacza nadanie funkcji podstawowej „K”.

- ustawa z dnia 27 kwietnia 2001 r. – *Prawo ochrony środowiska* (Dz. U. z 2017 r., poz. 519 ze zm.); ustawa definiuje zasady funkcjonowania Państwowego Monitoringu Środowiska co oznacza konieczność alokacji odpowiedniego quantum przestrzeni morskiej na rzecz funkcji „ochrona środowiska”.
- ustawa z dnia 18 lipca 2001 r. – *Prawo Wodne* (t.j. Dz. U. z 2015 r. poz. 469 z późn. zm.); ustawa jest wdrażana m.in. poprzez *Krajowy Program Ochrony Wód Morskich*, z którego wynika konieczność alokacji odpowiedniego quantum przestrzeni morskiej na rzecz funkcji „badania naukowe”. Pozostałe nakazy i zakazy (np. wyłączenie z zagospodarowania stref istotnych z punktu widzenia zachowania gatunków objętych wskaźnikiem bądź siedlisk cennych przyrodniczo, czy wprowadzenie zakazu/ograniczeń trałowania w planach zagospodarowania przestrzennego obszarów morskich) mają charakter zlokalizowany i są uwzględnione przy wydzielaniu akwenów.
- ustawa z dnia 23 lipca 2003 r. *o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami* (Dz. U. z 2014 r., poz. 1446 ze zm.); wynika z niej nakaz uwzględnienia obiektów podwodnego dziedzictwa kulturowego, objęcie ochroną przestrzeni tych obiektów i wskazania mechanizmów ochrony obiektów jeszcze nie zidentyfikowanych (to ostatnie zadanie powinno zostać zrealizowane w wersji v.1 projektu planu).
- ustawa z dnia 16 kwietnia 2004 r. *o ochronie przyrody* (Dz. U. z 2016 r., poz. 2134 ze zm.); wynika z niej wymóg uwzględniania obiektów i obszarów objętych ochroną na mocy tej ustawy i wzięcia pod uwagę zapisów rozstrzygnięć w planach zadań ochronnych i w planach ochrony obszarów Natura 2000, parków narodowych i rezerwatów.
- ustawa z dnia 18 sierpnia 2011 r. *o bezpieczeństwie morskim* (Dz. U. z 2016 r., poz. 281 ze zm.); w planie zagospodarowania przestrzennego polskich obszarów morskich uwzględnia się wyznaczone na mocy i na podstawie tej ustawy strefy eksploatacji statków, strefy całorocznej i strefy czasowo ograniczonej eksploatacji, w których w zależności od posiadanej klasy statku te mogą uprawiać bezpieczna żeglugę – dotyczy w szczególności statków pasażerskich i promów pasażerskich typu ro-ro, tras żeglugowych i systemów rozgraniczania ruchu. Proponuje się, aby to zadanie zostało wykonane w planie wersja v.1.
- ustawa z dnia 19 grudnia 2014 r. *o rybołówstwie morskim* (Dz. U. z 2015 r., poz. 222 z późn. zm.); w planie zagospodarowania przestrzennego polskich obszarów morskich uwzględnia się podział obszarów połowowych ze względu na wydawanie dla nich specjalnych pozwoleń

połowowych zróżnicowanych ze względu na segmenty floty statków rybackich (5 m, 12 m).
Proponuje się, aby to zadanie zostało wykonane w planie wersja v.1.

5.4. Konflikty i synergia

Projekt planu zawiera także analizę synergii i konfliktów przestrzennych. Została ona zaprezentowana w formie kart synergii i konfliktów dla poszczególnych akwenów, gdyż konflikt przestrzenny z reguły ma charakter zlokalizowany. W projekcie Planu Zagospodarowania Przestrzennego Polskich Obszarów Morskich w skali 1 : 200 000 w części dotyczącej polskiej wyłącznej strefy ekonomicznej, morza terytorialnego oraz części morskich wód wewnętrznych zaproponowano ograniczenie konfliktów przez:

- 1) wskazanie konfliktów obecnie występujących w poszczególnych akwenach oraz konfliktów, które pojawić się mogą w przyszłości w wyniku realizacji planowanych sposobów zagospodarowania poszczególnych akwenów,
- 2) wydzielenie poszczególnych akwenów i określenie dla nich:
 - jednej funkcji podstawowej (nadrzędnego sposobu użytkowania i zagospodarowania);
 - funkcji dopuszczalnych, w podziale na priorytetowe i pozostałe, które mogą być realizowane pod warunkiem zachowania wymagań dotyczących realizacji funkcji podstawowej,
- 3) wskazanie w poszczególnych akwenach:
 - istniejących sposobów użytkowania, które mogą być kontynuowane przy zapewnieniu niezakłócania funkcji podstawowej akwenu;
 - istniejących elementów infrastruktury wymagających uwzględnienia przy wprowadzaniu nowego zagospodarowania.

Przyjmuje się, że plan jest w stanie rozwiązać lub ograniczyć konflikty przestrzenne, pozostałe rodzaje konfliktów są i będą regulowane przez działania podejmowane na podstawie przepisów odrębnych. Plan może jednak uszczegółowić te przepisy o kwestie przestrzenne jeśli zajdzie taka potrzeba.

W projekcie planu nie jest uznawana za konflikt sytuacja, gdy brak możliwości jednoczesnego w czasie lub przestrzeni użytkowania, zagospodarowania określonej przestrzeni dla dwóch sposobów jej wykorzystania został wcześniej rozstrzygnięty w ramach istniejącego porządku prawnego. Przykładem jest odsunięcie farm wiatrowych od brzegu na odległość co najmniej 12 Mm rozwiązujące konflikt między MFW a turystyką nadmorską, czy też wydane przez administrację morską zakazy kotwiczenia w obszarze ochrony kabli rozwiązujące konflikt między żegluga a infrastrukturą

techniczną. Również odrębne przepisy dotyczące zakazu trałowania rozwiązują konflikt między rybołówstwem biernym i czynnym. Natomiast budowa nowych elementów infrastruktury technicznej rodzi konflikt z rybołówstwem narzędziami ciągnionymi, jeśli elementy tej infrastruktury są lokowane bezpośrednio na dnie. To ogranicza obszar dostępny dla tej formy rybołówstwa. Plan może tego typu konflikty zmniejszać przez umiejętne lokalizowanie obiektów infrastruktury technicznej i formułowanie wymogu ich zagłębienia w dnie w newralgicznych akwenach.

W kartach konfliktów uwzględniono także konflikty, które pomimo rozstrzygnięć prawnych (wykluczenie pewnych form użytkowania przestrzeni morskiej) blokują ważne z punktu widzenia dokumentów strategicznych funkcje rozwojowe polskich obszarów morskich lub/i budzą społeczny sprzeciw, co znajduje wyraz w opiniach i działaniach interesariuszy. Przykładem może być zamykanie poligonów Marynarki Wojennej na czas ćwiczeń blokujące rozwój żeglugi przybrzeżnej (sporty wodne) i zamykające dostęp do wydajnych łowisk. Skala konfliktu zależy od częstotliwości i długości trwania restrykcji przestrzennych oraz unikatowości zamkniętych terenów dla innych funkcji.

Projekt planu wskazuje także akweny, w których warto lokować takie sposoby zagospodarowania obszarów morskich, których jednoczesne występowanie przynosi korzyści ekonomiczne, społeczne lub ekologiczne. Plan nie jest instrumentem wystarczającym dla zapewnienia pojawienia się tego typu korzyści synergicznych, które wymagać będą działań inwestorów i/lub decyzji administracji publicznej podejmowanych w ramach procedur odrębnych, może jednak sygnalizować potencjalne synergiczne i skłaniać do ich realizacji.

6. Słownik terminów specjalistycznych

Akwen – każdy dowolnie określony fragment zbiornika wodnego. Termin spełniający taką samą funkcję jak teren w odniesieniu do obszaru lądowego.

Awifauna – zbiór wszystkich gatunków ptaków zasiedlających dany region.

Centroid – (GIS) punkt leżący wewnątrz obszaru, reprezentujący jego geometryczny środek lub punkt względnie mu najbliższy w przypadku obszarów rozłącznych lub tworzących wielokąty wklęsłe.

COLREG – Konwencja w sprawie międzynarodowych przepisów o zapobieganiu zderzeniom na morzu (COLREG 1972) sporządzona w Londynie 20 października 1972 roku przez IMO. Zawiera międzynarodowe przepisy o zapobieganiu zderzeniom na morzu.

Funkcja dopuszczalna – możliwy sposób wykorzystania akwenu, którego współistnienie nie wpłynie negatywnie na sustensywny rozwój obszaru i nie stoi w sprzeczności z funkcją podstawową.

Funkcja podstawowa – wiodące przeznaczenie akwenów wydzielonych w planie zagospodarowania przestrzennego obszarów morskich, którego pozostałe dopuszczalne funkcje nie mogą zakłócać.

HELCOM – Komisja Ochrony Środowiska Morskiego Bałtyku, znana również jako Komisja Helsińska, tj. organizacja międzynarodowa proklamowana przez tzw. konwencję helsińską z 1974 roku jako jej organ wykonawczy. Jej zadaniem jest monitorowanie oraz ochrona środowiska naturalnego Morza Bałtyckiego.

IMO – Międzynarodowa Organizacja Morska, (ang. *International Maritime Organisation*) jest organizacją systemu Narodów Zjednoczonych, zajmującą się sprawami morskimi, a w szczególności bezpieczeństwem na morzu oraz zapobieganiem zanieczyszczeniu środowiska morskiego przez statki.

Infrastruktura techniczna – kable, rurociągi, budowle hydrotechniczne oraz inne obiekty i urządzenia służące w szczególności: bezpieczeństwu żeglugi, poszukiwaniu, rozpoznawaniu kopalin lub wydobywaniu i przesyłowi kopalin, pozyskiwaniu i przesyłowi energii.

Interesariusz (zainteresowana strona) – podmioty (osoby, społeczności, instytucje, organizacje, administracja publiczna), na których działanie czy osiągnięcie wyników lub celów ma wpływ planowanie przestrzenne obszarów morskich, stąd są one (lub powinny one być) zainteresowane kształtowaniem tego procesu.

Inwestycja celu publicznego – działania o znaczeniu lokalnym (gminnym) i ponadlokalnym (powiatowym, wojewódzkim i krajowym), stanowiące realizację celów, o których mowa w art. 6 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami.

Konflikt o przestrzeń – sytuacja między dwiema (lub więcej) stronami (podmiotami), które zamierzają wykorzystać określone cechy, zasoby, właściwości danej przestrzeni (akwenu lub jego części) w sposób wzajemnie wykluczający się.

Konflikt przestrzenny – występuje wówczas, gdy brak możliwości jednoczesnego w czasie lub przestrzeni użytkowania, zagospodarowania określonej przestrzeni dla dwu sposobów wykluczających lub zasadniczo ograniczających się. Wymogiem zaistnienia konfliktu jest sprzeczność interesu dwóch lub więcej jego stron. W tym rozumieniu nie ma konfliktu między rybołówstwem a wrakiem, który nie podlega ochronie, gdyż wrak nie jest stroną konfliktu i nie musi być chroniony przed uszkodzeniem, podczas gdy rybak może stracić sieci nie tylko zahaczając o wrak, ale także np. w wypadku złych warunków pogodowych.

KPZK 2030 – Koncepcja Przestrzennego Zagospodarowania Kraju 2030 (KPZK 2030), przyjęta przez rząd w grudniu 2011 r., to najważniejszy dokument strategiczny dotyczący zagospodarowania przestrzennego Polski.

NATURA 2000 – program sieci obszarów objętych ochroną przyrody na terytorium Unii Europejskiej. Celem programu jest zachowanie określonych typów siedlisk oraz gatunków, które uważane są za cenne i zagrożone w skali całej Europy.

Obszar ochrony brzegów – strefa, przeznaczona na utrzymanie wymaganego poziomu bezpieczeństwa i stanu środowiska brzegu, w której w szczególności nie dopuszcza się działań mogących pogorszyć stan systemu ochrony brzegu. W obszarze dopuszcza się możliwość budowy, rozbudowy i utrzymywania systemu ochrony brzegów morskich przed erozją morską i powodzią od strony morza, w tym umocnień brzegowych oraz sztucznego zasilania z konstrukcjami wspomagającymi, a także możliwość prowadzenia monitoringu i badań dotyczących ustalenia aktualnego stanu brzegu morskiego.

OSO – Obszar specjalnej ochrony ptaków; ostoja Natura 2000; utworzony ze względu na występowanie w nich gatunków ptaków z listy Załącznika I Dyrektywy Ptasiej.

Planowanie przestrzenne obszarów morskich – proces, za pośrednictwem którego właściwe organy administracji publicznej analizują i organizują przestrzenne aspekty działalności ludzkiej na obszarach morskich aby osiągnąć rozwój sustensywny, tj. cele ekologiczne, gospodarcze i społeczne.

Przeznaczenie akwenu – rozstrzygnięcie planu określające podstawowe i dopuszczalne funkcje akwenu.

Przyroda – obejmuje składniki przyrody ożywionej (biocenozy), tj. elementy jakości biologicznej będące przedmiotem oceny stanu ekologicznego dla potrzeb dyrektyw Unii Europejskiej: Ramowej Dyrektywy Wodnej, Dyrektywy Ptasiej, jak również przyrody nieożywionej, np. cenne i chronione siedliska w rozumieniu Dyrektywy Siedliskowej.

Rejony cenne przyrodniczo – dla potrzeb niniejszego planu określono je jako rejony występowania celów ochrony – gatunków i siedlisk chronionych.

Rozwiązywanie konfliktu – wskazanie sposobu, w jaki winna być lub może być użytkowana dana przestrzeń, aby zniwelować lub ograniczyć istniejący lub potencjalny konflikt poprzez ustalenia dotyczące wykluczenia, nadrzędności lub warunków koegzystencji poszczególnych sposobów użytkowania określonej przestrzeni.

Rozwój sustensywny – rozwój trwały i zrównoważony, inaczej rozwój samopodtrzymujący się; jest to rozwój, który nie wyczerpuje trudno i nieodnawialnych zasobów rozwojowych i pozwala na

kontynuowanie rozwoju w przyszłości. Rozwój ten przykłada równą miarę do aspektów społecznych, ekologicznych i gospodarczych.

Różnorodność biologiczna (bioróżnorodność) – różnorodność form i struktur żywej materii; dotyczy trzech poziomów organizacji przyrody i obejmuje: różnorodność wewnątrzgatunkową (genetyczną i populacyjną), różnorodność gatunkową i różnorodność siedlisk (ekosystemów).

Rybołówstwo przybrzeżne (łodziowe) – połowy prowadzone przez statki rybackie o długości całkowitej poniżej 12 metrów i niekorzystające z rybackich narzędzi ciągnionych (Definicja zawarta w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 508/2014 w sprawie Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego (art. 3 Definicje, pkt 14)).

Rybołówstwo kulturowe (tradycyjne/rzemieślnicze) – rybołówstwo realizowane na własne potrzeby, prowadzone w małej skali, w obszarach morskich nieodległych od miejsca zamieszkania z kutrów bezkabinowych, niezbędne do utrzymania nadmorskich krajobrazów kulturowych, przyczyniające się do poszanowania tradycji rybackiej zakorzenionej w lokalnych warunkach oraz zakładające udział rodziny zarówno we własności, jak i w działalności związanej w połowami (na podstawie Rezolucji Parlamentu Europejskiego z dnia 22 listopada 2012 r. w sprawie łodziowego rybołówstwa przybrzeżnego i tradycyjnego łodziowego rybołówstwa przybrzeżnego oraz reformy wspólnej polityki rybołówstwa (2011/2292(INI))).

Siedlisko (habitat) – fragment ekosystemu, w którym żyje dana populacja lub zbiorowisko organizmów. Może nim być część biotopu (nieożywionej części ekosystemu) np. osady denne lub fragment biocenozy np. pędy roślin (makrofitów) dla organizmów poroślowych.

SOO – Specjalny obszar ochrony siedlisk; ostoja Natura 2000; utworzony dla ochrony siedlisk lub gatunków wymienionych w Załączniku II Dyrektywy Siedliskowej.

Skłon brzegowy – strefa znaczącego wpływu falowania na przekształcanie dna.

Środowisko – ogół elementów nieożywionych i ożywionych, zarówno naturalnych, jak i powstałych w wyniku działalności człowieka, występujących na określonym obszarze oraz ich wzajemne powiązania, oddziaływania i zależności. W szczególności środowisko obejmuje oprócz przyrody także krajobrazy kulturowe i dziedzictwo kulturowe oraz lokalne tradycje i zwyczaje.

Synergia – sytuacja, w której wykorzystanie/zagospodarowanie obszarów morskich na rzecz więcej niż jednej funkcji prowadzi do uzyskaniem większych korzyści ekonomicznych, i/lub społecznych, i/lub ekologicznych netto z interakcji między nimi niż łącznie z każdego z nich działającego/występującego osobno.

Turystyka morską – turystyka, która wykorzystuje głównie walory przestrzeni morskich. Elementami składowymi turystyki morskiej jest żegluga wycieczkowa i cruising, jachting przybrzeżny, wędkarstwo morskie, windsurfing i kitesurfing, turystyka rzeczno-morska, turystyka przyrodnicza, talasoterapia, archeologia podmorska oraz nurkowanie (podwodne dziedzictwo kulturowe).

Turystyka nadmorska – turystyka związana z tzw. nadmorską strefą rekreacyjną, która w polskich warunkach zajmuje około 1000 km² i sięga średnio:

- na lądzie - do 1,5 km od linii brzegowej,
- od strony morza – do około 100 m od linii brzegowej.

UNCLOS – Konwencja Narodów Zjednoczonych o prawie morza – podstawowy dokument prawny w dziedzinie prawa morza.

VASAB 2010 – współpraca ministrów odpowiedzialnych za planowanie i rozwój przestrzenny w krajach Regionu Bałtyckiego.

Walory przyrodnicze – elementy środowiska powstałe bez udziału człowieka, bądź w pewnym stopniu przez niego wytworzone. Do walorów przyrody nieożywionej zaliczono np. klimat, krajobraz, rzeźbę terenu, ciek i zbiorniki wodne, a do walorów przyrody ożywionej – florę i faunę.

Wody przejściowe – kategoria wód wg typologii wód wynikającej z Ramowej Dyrektywy Wodnej (EU WFD 2000), wody te powinny spełnić do 2015 r. wysokie wymagania w zakresie standardów ekologicznych (np. Zatoka Gdańska jest w wodach przejściowych). Wody przejściowe oznaczają wody powierzchniowe znajdujące się w ujściach rzek lub w pobliżu ujść rzek, które z uwagi na bliskość wód słonych wykazują częściowe zasolenie, pozostając w zasięgu znaczących wpływów wód słodkich, oraz morskie wody wewnętrzne Zatoki Gdańskiej.

Wody przybrzeżne – kategoria wód wg typologii wód wynikającej z Ramowej Dyrektywy Wodnej (EU WFD 2000), wody te powinny spełnić do 2015 r. wysokie wymagania w zakresie standardów ekologicznych. Wody przybrzeżne obejmują obszar wód powierzchniowych od linii brzegu, których zewnętrzną granicę wyznacza odległość jednej mili morskiej po stronie w kierunku morza, liczonej od linii podstawowej, o której mowa w art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 21 marca 1991 r. o obszarach morskich Rzeczypospolitej Polskiej i administracji morskiej, z wyłączeniem morskich wód wewnętrznych Zatoki Gdańskiej oraz przyległych do nich wód morza terytorialnego. Jeżeli zasięg wód przejściowych jest większy niż pas wód przybrzeżnych, zewnętrzna granica tego zasięgu stanowi zewnętrzną granicę wód przybrzeżnych.